

Mál nr. 148/2022

Nafn málskotsaðila (M)

Nafn varnaraðila (V)

Heiti vátryggingar: Ábyrgðartrygging atvinnureksturs.

Nafn vátryggingartaka ábyrgðartryggingar (X)

Skaðabótaábyrgð. Vinnuslys.

Gögn.

1. Málskot mótttekið 20. maí 2022, ásamt fylgiskjöllum.
2. Bréf V, dags. 1. júní 2022.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M slasaðist við vinnu sína þann 16. júlí 2019 er hann vann í stiga við að leggja ljósleiðara í loft húsnæðis. M var staddur í um þriggja metra hæð er stiginn rann undan honum með þeim afleiðingum að hann féll niður og slasaðist.

M hefur krafist bóta úr ábyrgðartryggingu atvinnureksturs A hjá V. Vísar M til þess að þrátt fyrir alvarleika slyssins hafi X ekki tilkynnt Vinnueftirlitinu um slysið fyrr en rúmum tíu mánuðum eftir að slysið átti sér stað og hafi því engin rannsókn farið fram á tildrögum þess eða aðstæðum á slysstað. Vísar M til 1. mgr. 79. gr. laga nr. 46/1980 um tilkynningarskyldu vinnuveitanda. Að mati M hentaði stiginn ekki til verksins en hann þurfti að vinna í óstöðugri tröppu í töluverðri fjarlægð frá loftinu sem hann var að vinna í og náði því ekki tryggri handfestu með þeim afleiðingum að stiginn rann undan honum. Vísar M til frásagnar vinnufélaga M sem varð vitni að slysinu. M telur að X hafi brugðist skyldum sínum samkvæmt lögum nr. 46/1980 um aðbúnað og hollustuhætti á vinnustöðum og reglugerðum settum með stoð í lögunum og þá einkum reglugerð nr. 367/2006 um notkun tækja, með því að hafa ekki tryggt nægilegar öryggisráðstafanir í húsnæðinu og fullnægjandi vinnutæki. Telur M ljóst að slysið megi rekja til saknæms aðbúnaðar og háttsemi X og sé því bótaskyld úr ábyrgðartryggingu X.

V hefur hafnað bótaskyldu úr ábyrgðartryggingu X og telur að ekki sé sýnt að skaðabótaábyrgð X sé fyrir hendi. V vísar til þess að M hafi lýst atvikum með margvíslegum hætti og að í upphaflegri atvikalýsingu við komu á slysadeild og í tilkynningu til Sjúkratrygginga Íslands komi fram að M hafi dottið úr stiganum og niður á gólf. Með vísan til dóms Hæstaréttar Íslands í máli nr. 47/2006 sé það upphafleg lýsing á atvikum sem gildir. Þannig verði ekki lagt til grundvallar að stiginn hafi runnið undan M. Það hafi verið mat verkstjóra að verkfallur hafi hefði ekki hentað til verksins en í sambærilegum verkum hafi verið notaður stigi. V mótmælir því að eitthvað hafi verið athugavert við stigann enda hafi sami stigi verið notaður til að ljúka verkinu. Telur V að X hafi ekki brotið gegn tilkynningarskyldu til Vinnueftirlits enda hafi ekkert bent til þess að um alvarlegt slys væri að ræða þar sem M gekk út í bíl til að fara á slysadeild þar sem hann var brotinn á ökkla, heldur greindur með mar og ofreynslu á ökkla.

Álit.

Ágreiningur þessa máls lýtur að því hvort tjón M megi rekja til saknæmra athafna eða athafnaleysis af hálfu X eða starfsmanna þess, þannig að bótaskylda stofnist úr ábyrgðartryggingu en það hvílir á M að sýna fram á að svo hafi verið. Af gögnum málsins verður ekki annað ráðið en að M hafi slasast við vinnu sína hjá X þannig að hann hlaut tognun og ofreynslu á ökkla. Slysið var ekki tilkynnt samdægurs til Vinnueftirlitsins og upplýst er að enginn frá stofnuninni kom á slysstað til úttektar. Í ljósi þess að M varð óvinnufær strax eftir slysið og var það í a.m.k. fjóra mánuði, verður ekki annað séð en að X hafi vanrækt tilkynningarskyldu sína til Vinnueftirlitsins skv. 79. gr. laga nr. 46/1980. Með tilliti til dómaframkvæmdar verður því að leggja frásögn M af málsatvikum til grundvallar. Engin formleg skýrsla liggur fyrir um málsatvik frá M sjálfum en af gögnum málsins og framburði vitnis verður ekki annað ráðið en að stiginn hafi ásamt M fallið til jarðar. Vitnið lýsir atvikum með þeim hætti að M hafi verið að teygja sig upp í kerfisloft við erfiðar aðstæður því eldhúsinnrétting sé fyrir og M hafi þannig þurft að teygja sig yfir hana og við það hafi jafnvægið á stiganum farið með þeim afleiðingum að stiginn féll og M með. Samkvæmt V hafi verkstjóri metið aðstæður þannig að verkfallur hefði ekki hentað til

verksins og að ekkert hafi verið athugavert við stigann enda var hann notaður til þess að klára verkið. Samkvæmt 5. gr. reglugerðar nr. 367/2006 um notkun tækja skal atvinnurekandi gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að tæki sem starfsmönnum er ætlað að nota innan fyrirtækisins hæfi verkinu eða sé hæfilega lagað að verkinu, þannig að starfsmenn geti notað tækið án þess að öryggi þeirra eða heilsu sé hættu á. Í II. viðauka við fyrrgreinda reglugerð segir í grein 4.1.1. að velja skuli þau tæki sem best tryggja öruggar starfsaðstæður. Í grein 4.2. er að finna sérákvæði varðandi notkun stiga. Þar segir í grein 4.2.3. að stigar skuli notaðir þannig að starfsmenn geti jafnan verið stöðugir og haft trygga handfestu. Einkum er nauðsynlegt að starfsmaður hafi trygga handfestu í stiga ef hann þarf að halda á einhverju. Að teknu tilliti til frásagnar vitnis af vinnuaðstæðum verður að líta svo á að M hafi verið falið að vinna verkið í umræddum stiga þrátt fyrir erfiðar vinnustæður þar sem M þurfti að teygja sig upp og yfir eldhúsinnréttingu sem var fyrir honum til að vinna verkið. Verður því litið svo á að X hafi, samkvæmt framansögðu, vanrækt þær skyldur sem lagðar eru á það með ákvæðum laga nr. 46/1980 um að gæta skuli fyllsta öryggis og góðs aðbúnaðar á vinnustað, sbr. og ákvæði varðandi notkun stiga í 4.2. gr. II. viðauka reglugerðar nr. 367/2006 um notkun tækja sem sett er á grundvelli laganna. Samkvæmt öllu framansögðu verður að telja að X beri skaðabótaábyrgð á slysi M. Ekki er sýnt fram á að M hafi sýnt af sér stórkostlegt gáleysi í skilningi 23. gr. a skaðabótalaga nr. 50/1993. Á M því óskoraðan rétt til bóta úr ábyrgðartryggingu X hjá V.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu X hjá V.

Reykjavík, 28. júní 2022.

Sóley Ragnarsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir